

"Het christelijk monogame huwelijk dateert uit de achtste eeuw. "

Het christelijke monogame huwelijk bestaat veel korter dan veel dominees hun kerkgangers pogen wijs te maken

Het christelijk monogame huwelijk dateert uit de achtste eeuw. Dit was gebaseerd op het zesde Bijbelse gebod. Homoseksualiteit, incest en sodomie waren voortaan taboe.

De show was voor enige tijd over.

De kerkvaders hadden een afkeer van de vleselijke lusten en een grote angst voor wellust.

Voor iedere man was er één vrouw; op ieder potje paste een deksel, zo formuleerden de grote kerkleiders.

Idealisering van de onbevleete maagdelijkheid stamt van Paulus af.

Het lichaam was in zijn optiek een tabernakel van de Heilige Geest, maar tegelijkertijd een instrument van de seksuele zonde.

Psycho-analytici hebben Paulus zijn uitlatingen geïnterpreteerd als bewijs voor zijn onderdrukte homosexualiteit.

Naar mijn smaak is daar echter nergens een spoor van bewijs voor te vinden. In de Rooms-katholieke kerk geldt de onaantastbare maagd Maria als model voor een dor, anti-maatschappelijk, uitgeblust en uitgedroogd sexloos geestelijk leven binnen de besloten strikt hiërarchiese kloostergemeenschappen (in de volksmond hunkerbunkers en zaaddrogerijen genaamd) dat gold als hoogste levensvervulling voor de paapse bijgelovigen.

De Roomsche en Hervormde kerken veroordeelden elke seksuele praktijk buiten het huwelijk en gingen furieus te keer tegen masturbatie en orale sex.

Men haalde de Oud-Testamentiese Onan (die ouwe rukker!) erbij om te bewijzen voor het gelijk van die stelling, zonder te beseffen dat het in die kon tekst gold als een stuk Joodse wetgeving voor wat wij nu het successierecht noemen.

De tekst had eigenlijk niets te maken met masturbatie.

In de 18-e eeuw nog waarschuwde medici voor zelfbevrediging die tot hersen- en ruggegraatsverweking zou leiden.

Solistiese seksuele praktijken zouden sindsdien altijd veroordeeld worden of met me delijden worden beschouwd. Men zag het als immoreel gedrag voor twee eeuwen lang en pas sinds de zeventiger jaren van de twintigste eeuw begon het tij eindelijk te keren. Het openlijk tarten van de heersende moraal werd veel later vooral een literair genre door Markies de Sade.

Hij beschreef bloederige orgieën, waarmee hij afrekende met alle gangbare zedelijke normen.

Hij noemde zich een libertijn die alleen de wetten van de natuur gehoorzaamde. 'De natuur kent geen moraal', was zijn redenering en daar heeft hij gelijk in. Dergelijke opvattingen leidden tot grote seksuele vrijheden en tot onvermijde lijke perversiteiten en bizarre seksjuwelen experimenten.

Het was een genot dat tot de morele en lichamelijke ondergang van de noodzake lijker wijze zorgvuldig

uitgekozen slachtoffers leidde, zoals ook in de natuur gebeurt.

Er zijn slaven en er zijn Meesters.

In bordelen werden geraffineerde martelkamers ingericht voor de liefhebbers van wrede sexuele rituelen.

Voor de minvermogende burgers waren er de openbare terechtstellingen die tot een bloederig volksvermaak waren uitgegroeid onder het Ancien Régime.

Ik heb mij er altijd over verwonderd dat de keurig geklede en gekapte auteur W.F. Hermans, dat toonbeeld van fatsoen, zo'n groot bewonderaar van de Sade was.

Ik las fragmenten van de Sade al toen ik een jaar of negentien was en ik kan niet zeggen dat ik diep onder de indruk was.

Er is een tentoonstelling geweest – als ik het goed heb in het Stedelijk Museum – van ingenieuze manieren om zelfmoord te plegen.

Of dat in het Stedelijk was weet ik niet meer maar wel herinner ik mij fotos van een jongeman die een gloeilamp die op het lichtnet was aangesloten met de fitting voor het gemak maar in zijn anus had gedraaid en dat is verkeerd afgelopen.

Waarschijnlijk was hij toch al geen licht.

De spanning werd hem in elk geval te groot in zijn achterste.

En weer een ander had een elektrische nuldraad aan zijn ballen en een fasedraad aan zijn lul bevestigd en daar tussen in een gloeilamp als reductieweerstand in serie geschakeld en die heeft het ook niet kunnen na vertellen.

Voor wie op extravagante wijze de bliksem door zijn ballen via zijn voetzolen de grond in wil voelen schieten een aardige oplossing, doch niet aan te bevelen voor de doorsnee kerkganger en brave weblogger.

Er wordt wat afgeëxperimenteerd door de jonge mensch met de geslachtsdelen. De stroom had de slachtoffers onmiddellijk, maar niet bepaald pijnloos gedood, wat bij deze primitieve wijze van doen en de gebruikelijke niet al te hoge netspanning en al te grote stroomsterkte niet eens vanzelf sprak.

Dit zou een slotzin uit een verhaal van W.F. Hermans kunnen zijn geweest!